LOUIS L'AMOUR

TULÁK

KLO KAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 1985 by The Louis D. and Katherine E. L'
Amour 1983 Trust
Translation © Jan Mrlík, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události zde vylíčené jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou užity smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu PASSIN' THROUGH
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Bantam Books,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Obálka Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-756-5

Noční stín

Ve tmě se bělala cesta. Čekal jsem a poslouchal. Všude bylo ticho, ale pak…

Tam dole se něco zahemžilo, na pozadí světlé stuhy cesty jsem zahlédl nějaký pohyb, ale pak to zmizelo. Spustil jsem ruku ke zbrani a stáhl smyčku zajišťující kohoutek.

Místo, kde jsem stál, bylo ponořené ve tmě, ale abych se dostal k čeledníku v obilnici, musel bych přeběhnout tu bílou cestu, a měl jsem dojem, že někdo čeká hned za pěšinou.

Na štěrku zaskřípala holínka…

Opřel jsem se ramenem o roh domu a dlaň pravé ruky jsem položil na pažbu revolveru. Na nějaké střílení bylo opravdu mizerně vidět, ale takové věci už jsem zažil…

Stanovi a Mary, Mutt a Fern,
kteří žijí ve stínu Maggiiny skály.

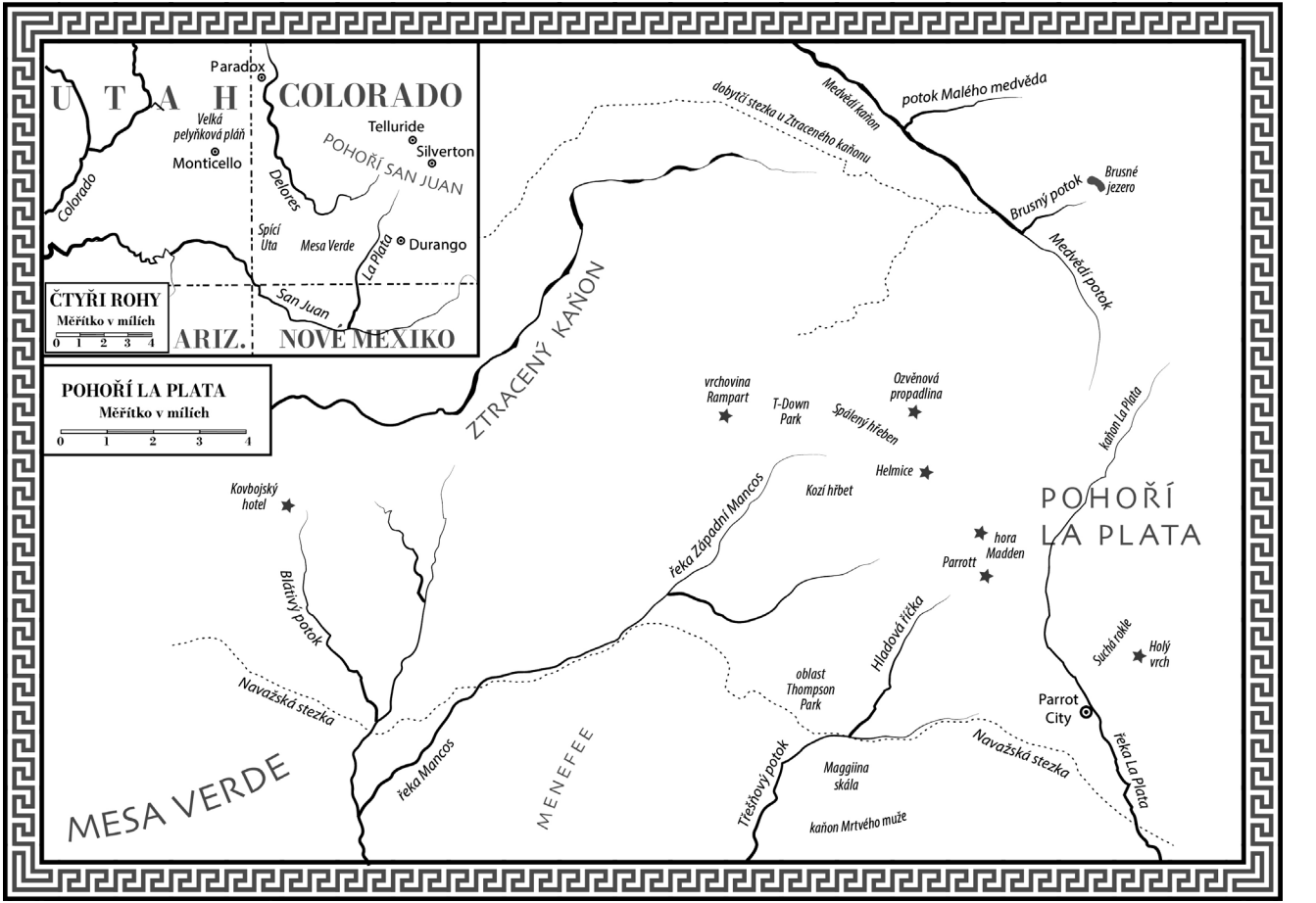
ČTYŘI ROHY
Měřítko v mílích
0 1 2 3 4
UTAH
COLORADO
ARIZ.
NOVÉ MEXIKO
Paradox
Velká pelyňková pláň
Monticello
Telluride
Silverton
POHOŘÍ SAN JUAN
Colorado
Dolores
Spící Úta
Mesa Verde
La Plata
Durango
San Juan
POHOŘÍ LA PLATA
Měřítko v mílích
0 1 2 3 4
ZTRACENÝ KAŇON
dobytčí stezka u Ztraceného kaňonu
Medvědí kaňon
potok Malého medvěda
Brusný potok
Brusné jezero
Medvědí potok
vrchovina Rampart
T-Down Park
Spálený hřeben
Ozvěnová propadlina
kaňon La Plata
Helmice
Kozí hřbet
POHOŘÍ LA PLATA
Kovbojský hotel
řeka Západní Mancos
hora Madden
Parrott
Blátivý potok
Hladová řička
Suchá rokle
Holý vrch
oblast Thompson Park
Navažská stezka
Parrot City
řeka La Plata
Navažská stezka
řeka Mancos
MENEFEE
Třešňový potok
Maggiina skála
kaňon Mrtvého muže
MESA VERDE

Kapitola 1

Za zády se mi kývala prázdná oprátka a přede mnou se rozkládal divoký kraj.

Dojel jsem na grošákovi se srstí zvláštní modro-stříbrné barvy na rozcestí stezek a hodil jsem si mincí, kterou z nich se mám pustit. Mince padla vlevo, a tak jsem grošáka otočil na tu stranu, ale i tak mi seděla na ramenou těžká pochybnost, jako bych měl na svědomí nějaký zlý skutek.

Skála ohraničující štěrkové pole se lomila a stezka probíhala tímto zlomem. Kůň si sám opatrně volil cestu dolů k plošině a k sesuvu kamení, který ležel pod soutěskou. Pot mě štípal na krku v místech, která mi odřel provaz oprátky a zanechal tam strženou kůži a pod ní syrovou ránu. Na úpatí suťového svahu jsem zabočil znovu vlevo a grošák dychtivě vyrazil kupředu.

Teď už se za mnou nejspíš vydali nějací jezdci, kteří dychtí pověsit mě znovu, protože to byli prudcí a rozhněvaní chlapi, kteří mě z duše nenáviděli už proto, že jsem byl cizinec.

Jenže kdy jsem vlastně nebyl pro všechny ostatní cizinec, který jezdí sám a sám?

Neměl jsem před sebou nic, na co bych se těšil, a za sebou jsem nenechal nic, nač bych chtěl vzpomínat, takže jsem zamířil na západ, do nových krajů, prostě jen proto,

že to byla nová země. Byl jsem divoký, bezohledný a tvrdý, ochotný rychle sáhnout po zbrani a střílet, s tváří poznamenanou sluncem, větrem a drsným životem. O mých očích kdosi prohlásil, že jsou jako střípky modrého ledu.

Na tuhle truchlivou dvojici, která stála vedle stezky, jsem narazil cestou do hodně vzdáleného města. Nějaká indiánka s malým chlapcem, a vedle nich leželi stařec a kůň, oba mrtví.

Nezvedli ruku, nedali mi žádné znamení, ale vyzařovalo z nich, že se ocitli ve velkých nesnázích. Všude kolem se táhla poušť, pustý kus země bez vody. Zatočil jsem s koněm k nim a viděl jsem, že mají oschlé a popraskané rty. Kluk zabloudil očima k mé čutoře, ale nevydal ani hlásku.

Nehnuli se z místa, jen se na mě mlčky dívali, a tak jsem odvázal čutoru a podal ji té ženě. Ta ji dala napřed chlapci, ten ji vzal a napil se, potom ji ženě vrátil.

Vytáhl jsem poslední suchary, které jsem si schovával, a dal jsem jim je, aby se něčeho najedli. Potom jsem jim pomohl pohřbít starého muže, aby jeho tělo bylo v bezpečí před vlky a káňaty.

Posadil jsem je na nákladního koně a odvezl je do města, kde jsem jim na rozloučenou každému dal stříbrný dolar. Ustájil jsem koně, své vybavení jsem schoval v koutě zaprášeného, zřídka používaného kumbálu na postroje, a vydal jsem se do saloonu, abych si dopřál drink. Špatná volba, špatné město.

U baru stál vysoký muž s knírem a kozí bradkou a černý kabát měl odhozený na záda, aby předváděl revolver s rukojetí vykládanou perletí. Zlomyslný chlap, krutý člověk, který vyhledával potíže, a k tomu jsem se připletl já, cizinec. Měl mě jako na talíři.

Jakmile jsem se mu podíval do obličeje, ujistil jsem se, že takové jako on už jsem poznal, a postavil jsem se ke vzdálenému konci baru. Vedro a únava mi na náladě nepřidaly, proto jsem kolem sebe raději chtěl nechat dost volného prostoru. Nebyl jsem naložený na nějaké povídání s někým cizím, dokud se nenajím a neodpočinu si.

Civěl na mě a po chviličce se zeptal: „Bojíte se něčeho?“

„Ničeho,“ odpověděl jsem a v tónu hlasu mi nepochybně musel slyšet, jak jsem otrávený, protože jsem už předem věděl, co přijde. Měl jsem nejednu vzpomínku na jiná podobná města a jiné muže, jako byl on.

„Nejste moc zdvořilý,“ pokračoval, „a já mám rád, když ke mně lidé mluví zdvořile. Víte, kdo já jsem?“

„Nechte mě na pokoji,“ řekl jsem. „Za hodinu budu pryč.“

Barman mi nalil panáka a z očí jsem mu vyčetl varování.

„Víte, kdo já jsem?“ zeptal se znovu, důrazněji.

Únava a znechucení mi nedovolily přemýšlet dost prozíravě. „Jestli trváte na tom, abych vám odpověděl, tak jste zatracený blázen,“ řekl jsem. „Já jsem jenom tulák, který nechce nic jiného než jet zase dál.“

„On mi řekl, že jsem ‚zatracený blázen‘, a má při sobě zbraň.“ Spustil ruku ke svému revolveru a já jsem ho zabil.

Ještě nestačil zbraň úplně vytáhnout z pouzdra, když ho moje kulka zasáhla do důlku pod krkem. V tom okamžiku se zatvářil hodně zmateně, jako by nevěřil tomu, co ho potkalo. Sám dřív zabil nějaké lidi, ale vůbec nepočítal s tím, že by mohl sám zahynout. Díval se mi do očí a všechno jeho chlapáctví bylo totam. Padl na kolena a zkusil něco říct, ale dusil se vlastní krví, pak padl tváří na podlahu poházenou pilinami a svíral tu dřevěnou drť v pěstích.

„Za tohle budeš viset,“ řekl někdo. „Budeš viset, dokud neumřeš!“

„Říkal si o to. Vzal do ruky revolver dřív než já.“

„Na tom vůbec nezáleží. Je to známý člověk a ty jsi cizí. Za tebou stojí jeho bratr s brokovnicí.“

A tak mě jeho bratři vyvedli a pověsili mě vysoko na větev jednoho topolu. Nenechali mě však klesnout tak, abych si zlomil vaz; napřed mě vystrkali na zadek grošovaného koně s modrostříbrnou srstí a nechali mě, abych se tam škrtil a pomaličku umíral, zatímco oni odjeli, aby ten úspěch zapili.

Pak z křoví vylezla ta indiánská žena i s chlapcem a zachránili mě. Sundali mi oprátku z krku a čekali opodál, zatímco jsem se dusil a chrchlal a lapal po dechu. Grošák stál na místě a vyčkával; na sobě měl moc pěkné sedlo a v pouzdru dobrou pušku.

Moji vlastní koně zůstali o míli dál v nájemné stáji, a abych se k nim dostal, musel bych projet skrz město. Vzal jsem do ruky otěže grošáka a vložil nohu do třmenu, ale indiánka začala vrtět hlavou. „Ne! Ne!“

Začala divoce gestikulovat. „Špatný! Kůň ne dobrej! Špatný! Špatný!“

„Možná je špatný, ale teď je jediný, jakého mám. Moji koně i věci jsou v městě ve stáji a tam se pro ně vracet nebudu.“ Vyhoupl jsem se do sedla a otočil jsem se, abych jim poděkoval, ale oni už ke mně byli zády a ztráceli se mezi křovinami.

Grošák se dychtivě pohnul dopředu a nechal jsem ho jít podle vlastní hlavy. „Ty jsi opravdu rozumné zvíře, ty koni,“ řekl jsem, „a to se mi líbí.“

Z pouzdra jsem vytáhl winchestrovku a zkontroloval zásobník… Byl plně nabitý. Revolvery jsem kontrolovat nemusel. Indiánský chlapec je sebral ze země, kam je ti chlapi odhodili, a podal mi je, hned jak mi sundali oprátku z krku.

V jedné zbrani zůstala vystřelená patrona, tak jsem ji vyhodil na zem a zasunul jsem do komory nový náboj. Taková malá věcička a dokáže připravit o život velkého chlapa.

Cesta se větvila, ale kůň se držel vlevo a nechal jsem ho jít, kam sám chtěl. Po levé větvi cesty jsme se dali hned na začátku a můžeme tak i pokračovat. Pravda, bylo mi líto výbavy, kterou jsem nechal ve městě, a mých koní také, i když nebyli tak dobří jako zvíře, na kterém jsem právě jel.

V místech, kde se do stezky opíraly sluneční paprsky, tančily malé prachové víry a vzduch v dálce se vlnil horkem. Na západě se zvedaly hory, další jsem měl za zády, modré hory s roztroušeným borovým porostem na svazích, ale kůň se vydal na jihovýchod, pohazoval hlavou a očividně toužil zdolat dálku před sebou. Bylo to opravdu nevšední zvíře a jeho majitel nepochybně pojede ve skupině pronásledovatelů, která se vydá za mnou.

Kolem se prostíral široký kraj, víceméně prázdný, který se táhl přes velkou dálku, než se začaly zvedat hory, jež trčely proti nebi jako dvě pěsti přiložené k sobě. Nad nimi se shromažďovaly mraky, které na pozdní odpoledne slibovaly déšť, jak se ve zdejších horách stává celkem pravidelně.

Ohlédl jsem se, ale neviděl jsem žádný chochol prachu. Avšak dobře jsem znal způsoby takových mužů, jako byli ti, co mě věšeli. Určitě se vypraví za mnou, aby mě oběsili znovu a dohlédli na to, že tentokrát nic neselže. Musím před nimi uniknout nebo s nimi bojovat, jenže jich na mě bude příliš mnoho. Přesto jsem koně nijak nehnal. Bylo to skvělé zvíře a za nic na světě jsem je nechtěl uštvat a zabít, zvlášť v tomhle vedru.

Když jsem se otáčel, abych zkontroloval stezku za sebou, grošák z ní odbočil do porostu pelyňku. Zdálo se, že

dobře ví, kudy se má vydat, tak jsem ho nechal jít, kam ho srdce táhlo. Mohl také vědět, kde najít dobrou vodu, což jsem já nevěděl.

Vzdálené hory, ke kterým jsem směřoval, začínaly jasněji vystupovat z oparu a sbírajících se stínů. Opět jsem se ohlédl, ale stále jsem neviděl žádný zvedající se prach.

Že bych se pletl? Bylo by možné, aby ještě nevěděli, že jsem oběšení unikl? Znal jsem Zápaďany i městečka na Západě a býval bych vsadil košili na to, že do hodiny mi půjdou po stopě. Nebylo vyloučené, že znají cestu, o které já nemám potuchy, a jedou někudy jinudy, aby mě zaskočili. Nemířím náhodou přímo do nějaké pasti?

Jak daleko už jsem vůbec stačil ujet? Pětadvacet kilometrů? Nebo třicet? Zrovna teď by se mi moc hodilo nějaké místo k utáboření, i když jsem neměl žádné přikrývky, jídlo ani vodu. Grošák si musel odpočinout zrovna jako já, a navíc jsem potřeboval zjistit, kam mě vlastně veze. Začalo se stmívat a všude kolem mě jako by se skrývala nějaká tajemství.

Když jsem se pokusil odbočit ze sotva patrné pěšinky, grošák proti tomu protestoval a umíněně pokračoval v cestě. „Copak se děje, chlapče? Ty víš něco, co já nevím?“

Ujeli jsme odhadem dalšího půldruhého kilometru, a tu náhle kůň odbočil ze stezky a pokračoval podél potoka do kopců. „Doufám, že víš, co děláš, ty koni,“ řekl jsem, „protože já to tedy vůbec netuším.“

Zatočil, projel přes nevelkou plošinu porostlou několika cedry, potom náhle sjel do dolíku a mířil do tmy, k háji rostoucímu těsně u skalní lavice. Za stromy zastavil.

Chviličku jsem seděl v sedle a naslouchal. Neslyšel jsem nic než bublání vody, do něhož chvilkami zašelestilo listí. Hvězdy nad hlavou se pozvolna ztrácely za plujícími mraky. V dálce temně zabublaly hromy.

Zdálo se mi, že po levé straně se černá nějaká díra ve skále. Opatrně jsem sesedl a vedl koně za uzdu k širokému tmavému otvoru.

Kolem bylo stále úplné ticho. Odvážil jsem se škrtnout sirkou, abych si posvítil. Jeskyně! Zdálo se, že ji tady během věků vymlela voda a vytvořila tak přírodní přístřešek. Ne příliš hluboký, ale prázdný.

Zavedl jsem grošáka dovnitř a přivázal ho k výstupku skály. Pod stromy jsem nasbíral trochu větví a doufal jsem, že s nimi neseberu i nějakého hada. Když jsem jich měl podle svého mínění dost, zapálil jsem oheň a rozhlížel se kolem. Podle hrubého odhadu měřila jeskyně na šířku nějakých šest metrů a něco víc než tři metry do hloubky. Po jedné straně se ze skály sesula velká kamenná deska, která spadala od stropu k zemi.

Na místě, kde jsem si rozdělal oheň, existovalo staré a hodně užívané ohniště. Rozhlédl jsem se ještě jednou kolem a tiše jsem zaklel. Tuhle jeskyni jsem znal! Ne že bych si ji pamatoval, nikdy jsem tu nebyl, ale mezi chlapy putujícími po stezkách divočinou se o ní povídalo. Říkalo se jí Kovbojský hotel a přenocovaly v ní desítky kovbojů, kteří se toulali krajem nebo přejížděli za prací. Šlo o skutečně příhodné nocoviště s dostatkem vody a dřeva na oheň. Pokud jsem se ocitl na správném místě, pak hned za stromy měla být louka s dostatkem trávy. Nebyla to nějaká zvlášť dobrá tráva, ale hladovému koni jistě bude stačit.

Sundal jsem ze sedla provaz a uvázal jsem grošáka tak, aby měl blízko k vodě. Napil se a díval se po mně s nastraženýma ušima, tak jsem k němu tiše promluvil: „Mám takový pocit, že ty a já jsme si hodně podobní. Jedno bys měl vědět. Provedl jsem spoustu všelijakých věcí, ale koně jsem ještě nikdy neukradl.“ Napřímil jsem se s nasbíraným dřevem v náručí a zamyslel jsem se. Ne,

opravdu jsem si na nic takového nevzpomínal. Jistě, když má člověk hodně naspěch…

Komu tenhle kůň vlastně patřil? Proč ho neodvedli pryč, když ho napřed využili k mému oběšení? To mi opravdu vrtalo hlavou, tak jsem zapálil malou louč a přešel jsem zpátky ke zvířeti. Kůň se po mně otočil a na plápolající větev zakoulel očima. „To je v pořádku, chlapče. Jen se chci kouknout na tvůj cejch."

Měl ho na levém stehně. Podíval jsem se na něho, zavrtěl jsem hlavou a podíval se znovu. Tohle byl na tak dobrého koně zatraceně divný cejch! Pekelný cejch.

Lebka a zkřížené hnáty.

Kousek jsem couvl a znovu jsem si ho celého prohlédl. Nikdy a nikde jsem neviděl nádhernější zvíře. Čisté a úhledné linie prozrazovaly stavbu těla jako stvořeného pro dlouhé jízdy.

V jeskyni jsem si rozdělal oheň. Neměl jsem nic k jídlu, zato stříbřitému grošákovi se vedlo dobře, jak se dalo soudit podle chroupání trávy, které se ozývalo z louky. Takže mně nezbývalo než se uložit ke spánku. Sundal jsem z koně sedlo a odnesl je do jeskyně.

Dobré sedlo, velmi dobré, a fortelně ušité sedlové brašny. Až bude ráno světlo, musím se do nich podívat. Winchestrovka byla téměř nová, model 1876 s ráží 44. Sedlovou pokrývku zhotovili Navajové.

Oheň dohoříval, a tak jsem se uložil ke spánku a ramena jsem si přikryl sedlovou pokrývkou. Před rozedněním se udělalo hodně chladno, ale přečkal jsem to a snažil se urvat co nejvíc spánku.

Probudila mě zima a přiměla mě prohrabávat popel v ohništi, abych našel aspoň kousíček ještě řeřavého dřeva; přihodil jsem nějaké suché listí a větvičky, až se oheň znovu rozhořel. V té době jsem se celý chvěl a klepal zimou. Nějakou chvíli mi trvalo, než jsem se znovu

zahřál. Když se mi to konečně podařilo, zašel jsem na louku a přivedl si grošáka k jeskyni. Zatímco jsem ho sedlal, stál úplně klidně. Pušku jsem zastrčil do pouzdra.

Vyjel jsem z kaňonu a rozhlížel se po kraji, nad nímž se táhla zamračená obloha. Nikde se nic nehýbalo, tak jsem sjel dolů na stezku a zamířil po ní k východu. Vůbec jsem neměl tušení, kam vlastně jedu, šlo mi hlavně o to, abych se dostal co nejdál. Občas jsem se otáčel za sebe, ale nic podezřelého jsem nezahlédl, a to mi dělalo větší starosti, než kdybych viděl přijíždět tlupu pronásledovatelů. Před ní člověk může ujet nebo s ní bojovat, ale před tím, co mě tížilo, jsem nikam utéct nemohl.

Po levé straně se kus od cesty, ne však příliš daleko, zvedala horská úbočí. Úpatí kopců porůstaly osiky a mezi nimi roztroušené žluté borovice. Z hor stékal potok, jehož koryto přeťalo stezku přede mnou a pokračovalo k západu. Cesta tady vypadala lépe. Zůstaly na ní koleje vytlačené koly těžkých vozů a ještě jedny, které ukazovaly na dostavník.

Začal na mě dotírat hlad. Ne že by pro mě bylo nějakou novinkou, když jsem vynechal pár jídel v řadě, ale hlad mě sužoval už ve chvíli, kdy jsem zašel do saloonu, abych se napil, a měl jsem v plánu se tam i najíst, sotva spláchnu prach usazený v krku. Teď to však byly dva dny a dvě noci, co jsem jedl naposled, a můj žaludek musel mít nejspíš dojem, že mi někdo podřízl krk.

Sjížděl jsem podél potoka do nížiny a po chvíli jsem před sebou spatřil velkou stodolu, několik kupek sena a ještě nějaké další budovy, mezi nimi slušně velký srub. Nepochybně obytný dům i s prvním patrem. Dole u stodoly jsem viděl v ohradě koně a v další zase několik krav.

Uvolnil jsem winchestrovku v pouzdře a smekl smyčku z kohoutku revolveru, načež jsem se rozjel k domu

a před ním sesedl z koně. Toho jsem uvázal u obilnice či co to bylo za stavení, přistoupil jsem ke dveřím domu a zaklepal.

Nic se nedělo. Šňůra ovládající závoru na dveřích byla vtažená dovnitř a samotné dveře působily hodně bytelným dojmem. Po chvíli jsem zaklepal ještě jednou a tentokrát jsem zevnitř zaslechl nějaký pohyb. „Kdo to je? Co chcete?“

No, co jsem jí mohl odpovědět? Že jsem chlap, který se štěstím unikl z oprátky?

„Já jsem takový tulák a jenom projíždím kolem, paní, ale v poslední době jsem se nějak nedostal k jídlu. Tak jsem si říkal, jestli byste mi nemohla dovolit, abych se u vás dal trochu dohromady a zasunul nohy pod váš stůl.“

Očima jsem zabloudil k bráně před rančem. Visela nakřivo, horní pant byl rozbitý. Také nestál za mnoho. Někdo ho vyrobil na koleně, ale nějak moc se v té práci nevyznal.

„Myslíte tím, že máte hlad?“

„Tak by se to dalo říct, paní. Někdo by to možná vyjádřil tak, že umírám hlady.“

Dveře se otevřely. „Pojďte dál, prosím.“

Smekl jsem klobouk a prsty jsem si prohrábl vlasy. V hlase té ženy bylo něco zvláštního…, něco, co jsem nedokázal nikam zařadit.

Náhle se mi vrátila opatrnost, překročil jsem práh a zastavil se. Shýbl jsem se, abych si kloboukem oprášil nohavice kalhot, a získal tak příležitost rychle se rozhlédnout kolem.

V domě bylo, pokud jsem si stačil všimnout, úzkostlivě uklizeno. V oknech visely záclonky a na křeslech ležely krásně ušité polštářky. Měděné nádobí se lesklo jako zrcadlo. Uvnitř všechno vyhlíželo přesně naopak než to, co jsem viděl venku a co se mi jevilo jako hodně zanedbaný

ranč. V plotě chyběly nějaké plaňky a vůbec všude kolem čekala spousta práce.

Mezitím se vrátila k plotně, ale když slyšela, že jsem zůstal stát, otočila se ke mně obličejem. Byla vyšší než většina žen, bohaté blond vlasy měla v zátylku svinuté do úhledného drdolu.

„Prosím, jen pojďte dál. Já… my tady nemíváme moc často hosty."

My? Rozhlédl jsem se, ale nikoho dalšího jsem neviděl.

Tu jsem si přišel trochu trapně, protože jsem si naráz uvědomil, že jsem se týden neholil a také bych potřeboval pořádně učesat. „Jen projíždím kolem, paní, mám za sebou dlouhý kus cesty a kůň je unavený."

„Neposadíte se? Musíte přijíždět z daleka, protože poblíž kolem nás není žádný ranč."

Ze stěny trčel dřevěný kolík, na který jsem si pověsil klobouk, a znovu mě zamrzelo, že nejsem oholený.

Ta žena byla moc hezká, a na opravdu krásných ženách je cosi, co vyvádí muže z míry. Pěkné děvče dokáže chlapovi rozehřát krev, to jistě, ale před opravdu krásnou ženou má muž jazyk jakoby svázaný a stále jako by byl připravený vzít do zaječích. A tohle byla jedna z nich. Blondýnka se zlatými vlasy, jen nepatrně zvlněnými, a s dokonale klasickými rysy. Vyhlížela jako některá z těch starých řeckých soch, jen v obličeji nebyla tak plná jako ony.

Do světnice svítilo slunce, avšak ona měla v očích stíny a kolem nich také. „Nemíváme tu moc návštěvníků. Jsem ráda, že jste se zastavil."

„A já bych si myslel, že se u vašich dveří budou přetlačovat chlapi z celého kraje," řekl jsem. „Každý se rád podívá na pěknou ženu, i když třeba patří někomu jinému."

„Já nepatřím nikomu."

Prohlásila to chladně, bezvýrazně, takže jsem nevěděl, co bych na to měl říct. Prostě jsem se zarazil a netušil, co dál. Nešlo o nějakou výzvu či pozvání, prostě jen konstatovala danou skutečnost. Zanechalo to ve mně dojem, že ani nikoho nechce.

Jak může takováto žena žít na zdejším ranči bez muže? Na podobné usedlosti je vždycky spousta práce pro chlapa, a to jsem viděl víc než zřetelně, už když jsem přivazoval koně.

„Paní, myslím, že bych vám to radši měl říct. Možná se objeví nějací chlapi, kteří mě budou hledat. Kdyby přišli sem, půjdu ven, abych si to s nimi vyřídil. Nebylo by k ničemu dobré, kdybyste se do toho nějak míchala."

„Pronásledují vás?"

„Ano, paní. Zabil jsem nějakého muže."

Její výraz se nezměnil. „Já taky."

Jestli ji zajímalo, jak na to budu reagovat, nedala to na sobě nijak znát, ale odešla k plotně a zabývala se tam něčím, co náramně dobře vonělo. Bylo to dušené maso a přinesla mi ke stolu vrchovatě naložený talíř. Vzal jsem do ruky vidličku a pustil se do jídla, pak jsem se naráz zarazil a díval jsem se na své jídlo.

Poprvé se usmála. „Neotrávila jsem to."

„O to nejde. Čekám na vás."

„Nečekejte. Já jím velmi málo."

„Bylo to v poctivém souboji," řekl jsem.

Nijak to nekomentovala, jen nalila do dvou hrnků kávu a jeden postavila přede mne. Posadila se k protější straně stolu a uchopila svůj hrnek do obou dlaní. Přes jeho okraj se na mě podívala.

„Povídal jste, že jste tulák?"

„Nějakou dobu jsem pracoval na ranči v Nationu, ale pak jsem se rozhodl odejít na západ. Kolem Hite jsem zkoušel trochu kopat, jestli něco neobjevím."

„Jak jste našel cestu na tenhle ranč?“

„Já ne, našel ji můj kůň. Víte, oni mě vyvedli za město a chtěli mě oběsit, a když se mi podařilo uniknout, neměl jsem jiného koně než toho, na kterém mě věšeli. Prostě ho tam nechali stát. Tak jsem se mu usadil v sedle a on mě docela sám přivezl až sem.“

Ve tváři se jí objevil polekaný výraz. Oběma rukama sevřela hranu stolu, až jí zbělaly klouby na prstech. „Ne snad…? Není to modrostříbrný grošák?“

„Ano, paní, a je to skvělý kůň…“

„Ach, proboha!“ zašeptala. „Bože můj!“

Kapitola 2

V místnosti bylo ticho, které narušovalo pouze syčení páry z čajové konvice. V břichatých kamnech přehořela větvička a praskla.

„To je pro mě opravdu šok. Myslela jsem, že ten kůň zmizel, že je nadobro pryč."

„Je to moc dobrý kůň, paní, opravdu skvělé zvíře, a měl jsem dojem, že dobře ví, kam jde."

„Vracel se domů."

„Ano, paní. Koně mají svůj domov rádi. Jen málokterý se tam nevrátí, pokud k tomu má možnost, dokonce i takoví, se kterými se nezacházelo zrovna nejlíp."

Odložila hrnek. Tvářila se napjatě a v očích měla jakoby uštvaný pohled. „Víte, ten muž, kterého jsem zabila, přijel na tom koni."

„Omlouvám se, že jsem vám přivolal špatné vzpomínky. Paní, jestli chcete, hned teď s ním odjedu pryč. A pojedu tak daleko, že už ho nikdy neuvidíte."

„To není můj kůň. Patří dámě, která vlastní tento ranč. Paní Hollyroodové."

„Takže vy nejste majitelkou?"

Na okamžik se ji ve tváři objevil zatrpklý výraz. „Já nejsem majitelkou ničeho, nemám vůbec nic." Podívala se mi do očí. „Také jsem byla tulačka. Ona mě sem vzala s sebou, tak se jí snažím pomáhat."

„Kolik tu máte čeledínů?“

„Jsme tady samy. Když jsme sem přijely, nebyl na ranči vůbec nikdo a paní Hollyroodová najala jednoho kovboje. Býval to voják, dobrý, pracovitý člověk.“

„Odjel pryč?“

„Ne, odjel do města na Robinovi. To je ten kůň, na kterém jste přijel. Ve městě ho zabili ve střeleckém souboji, zastřelil ho muž, který se jmenuje Houston Burrows.“ Znovu se mi zahleděla do očí. „Já jsem přesvědčena, že ho k tomu souboji záměrně vyprovokovali a pak ho zabili. Paní Hollyroodová tomu ale nevěří.“ Na chviličku se odmlčela, než dodala: „Na ženu, která už toho zažila opravdu hodně, je docela naivní. Její hlavní problém je v tom, že si o každém myslí jenom to nejlepší.“

„Takže jí tenhle ranč nepatří moc dlouho?“

„Paní Hollyroodová je herečka a byla herečkou už od dětství. Její rodiče před válkou cestovali s kočovnou divadelní společností, takže jezdila všude s nimi. Většinou hrávali na jihu, jenže potom vypukla válka. Vdala se za pana Hollyrooda, ale on se přihlásil ke konfederační kavalerii. Nějakou dobu jezdil s Jebem Stuartem a padl u Gettysburgu.“

Užíval jsem si příjemné chvíle, když jsem tak seděl v tiché kuchyni, do níž okny padalo slunce. Všechno kolem bylo bez poskvrnky.

„Budete potřebovat několik jezdců,“ řekl jsem, „a někoho, kdo si bude vědět rady s nářadím. Všiml jsem si, že je tady nutné zvládnout spoustu oprav.“

„Myslím, že máte pravdu.“ Dolila nám kávu do hrnků. „Jsme tady teprve několik týdnů. Víte, paní Hollyroodová zdědila ranč od svého obdivovatele pana Phillipse.“

„Byla za něho provdaná?“

„Ne, byli jenom přátelé.“ Vrhla po mně rychlý pohled. „A tím nemyslím milenci. Pan Phillips byl osamělý muž

a v ní našel něco, co ho přitahovalo. Jednou večer po představení ji pozval na večeři a povídali si. Potom jezdil tam, kde společnost hrála, scházeli se a povídali si, chodili na dlouhé procházky, trávili spolu hodně času. Říkal jí, že kdyby se s ním něco stalo, ona dostane tenhle ranč.

Však víte, jak to chodí. I ti nejlepší muži dávají sliby jen proto, že se chtějí chovat přátelsky, aniž by měli v úmyslu někoho oklamat, a leccos slíbí, jen aby řeč nestála. Takže jeho slova nebrala vážně. Nikdy na ranči nežila a ani neměla zájem nějaký vlastnit.

Vyměňovali si dopisy. Dělal jí společnost… Víte, na cestách mezi štacemi se člověk může cítit hodně osamělý. Potom pan Phillips zahynul, doslechly jsme se, že ho snad zabil nějaký mladý býk. Ale on skutečně udělal to, co slíbil, a tenhle ranč jí nechal.

Stalo se to v pravou dobu. Na divadelní společnost přišly zlé časy. V některých severních státech byla špatná úroda a jih byl po válce úplně zbídačený. Ředitel naší společnosti utekl se všemi penězi a zůstaly jsme s prázdnýma rukama. Tedy téměř s prázdnýma rukama. Paní Hollyroodová měla něco málo našetřeno a mně se také podařilo dát dohromady nějaký ten dolar, tak jsme odjely sem.“

Tahle půvabná mladá žena mě uváděla do rozpaků. Vyhlížela křehce, a přece jsem z ní měl dojem, že ve skutečnosti je úplně jiná. Přišla mi snad až příliš krásná, jedna z rodu žen, ze kterých není mužům dobře po těle.

„Říkala jste, že i vy jste byla herečka?“

„Ne moc dobrá. Jezdila jsem se společností jen několik týdnů, než zkrachovala, ale paní Hollyroodová byla velmi vstřícná a já jsem neměla kam jít, tak mi navrhla, ať s ní odjedu na západ.“

Tento dům byl postavený daleko líp než většina chalup na západě, které rančeři narychlo stloukli dohromady,

aby měli útočiště před špatným počasím, přičemž se na nějaké pohodlí nebo vymoženosti moc nehledělo. Zdejší kraj se jen pozvolna začínal osídlovat a na tyto věci mohla přijít řada později, až se ranč zaběhl. První osadníci do těchto končin dorazili teprve před deseti lety a indiáni z kmene Utů, kteří považovali zdejší území za své, tím nebyli nadšení.

Náhle se otevřely dveře a do místnosti vstoupila pěkná šedovlasá žena. Upřela na mě bystré, inteligentní oči a hned mě ohodnotila.

„Slyšela jsem hlasy."

„Omlouvám se, paní. Nechtěl jsem vás vyrušit. Já jsem tulák a jenom tudy projíždím." Rychle jsem se zvedl ze židle a v levé ruce jsem držel ubrousek.

„Posaďte se, prosím. Nestává se často, že by k nám zašel někdo na návštěvu."

Sama se posadila do čela stolu, tak jsem si také sedl. Mladší žena odešla ke kamnům pro konvici s kávou. „Takže vy jste Tulák? To je ale zajímavé jméno!"

To mě přivedlo k úsměvu, ke kterému jsem v poslední době neměl mnoho důvodů.

„Není to tak úplně moje jméno, paní. To je spíš okolnost. A teď jsem zjistil, že kůň, na kterém jsem přijel, patří vám."

„Přijel na Robinovi," poznamenala mladší žena.

„Och, to snad ne!" Zděšeně se na mě podívala. „Na něm nesmíte jezdit, víte? Říkají mu Smrťák, je to takový posel smrti. Tak ho znají i indiáni. Kdekoli se objeví, vždycky tam někoho zabijí."

„Jestli se najdou lidé, kteří se nechají zabít, není možné z toho obviňovat koně. Je to skutečně výjimečně dobré zvíře, paní."

„Pan Phillips mi o něm vyprávěl, ještě než jsem přišla na západ. Prý to začalo, když ho chtěli poprvé ocejchovat.

Dva muži se hádali, komu ten kůň patří, a bojovali o něho. Navzájem se kvůli němu zabili, a tak jeden z kovbojů vzal netvarované cejchovací železo a hříběti vypálil cejch smrťáka, lebku a zkřížené hnáty. Skoro rok nato sem přišli nějací Utové a pokusili se ho ukrást, a přitom dva z nich padli a s nimi zemřel i honák, který se je snažil odrazit."

„A ukradli nějaké další koně?"

„Ano, myslím, že asi tak deset."

„A ti neměli smrťácký cejch? Ale o ty šlo přece také, paní. Nemá smysl kvůli tomu připisovat koni špatnou pověst."

„Pan Phillips říkal, že Utům se ten cejch nelíbil, a tak ho zase pustili. Vrátil se na ranč, nebo spíš chtěl. Nějaký muž z města ho chytil a přijel na něm až sem. Myslím, že ho poslali, aby nás vystrašil, protože nás chtějí vyhnat pryč. Byl opilý, jak zákon káže, a přikazoval nám, ať hned z domu vypadneme. Pochopitelně jsme nešly, tak hrozil, že nás vypálí. Posílaly jsme ho z ranče pryč, ale on nám nadával, zapálil jakousi pochodeň a blížil se na Robinovi k domu. Matty ho zastřelila."

„Nechtěla jsem, ale byl opilý a choval se jako šílený. Měla jsem strach."

„Dobře jste udělala." Napil jsem se kávy. „Měly jste kvůli tomu nějaké potíže se zákonem?"

„Přijel sem šerif a ten chlap tady pořád ještě ležel a vedle ruky se mu válela vyhořelá pochodeň. Zůstal mrtvý ani ne dva metry od domu."

Jídlo, které mi dala, už jsem stačil sníst, a tak jsem si dolil kávu. Pravda byla taková, že se mi odtud nechtělo. Harcoval jsem po kraji jako osamělý jezdec a teď jsem seděl v pěkném domě a s nohama pod opravdovým stolem poprvé od… zkrátka po tak dlouhé době, že jsem na to ani nechtěl myslet.

„Ten postroj patřil tomu zabitému muži?"

„Ne, ten patřil McCarronovi, kterého jsme si najaly a pak ho Houston Burrows zastřelil. Pokaždé, když jsme se pokusily někoho najmout, zahnali ho. Nic je koneckonců k ranči nevázalo. Nenajde se mnoho mužů, kteří vezmou práci, z níž kouká nějaký boj."

„Tak se mi zdá, že tady kolem se nějak hodně střílí. Tak je to pořád?"

„Ale ne! Vlastně jen velmi málo."

„Máte opravdu moc krásný ranč, paní. Usmálo se na vás štěstí."

„Pěkný, to tedy *je*. Pan Phillips věděl, že sním o nějakém místě, které by bylo jenom moje. Nemáte tušení, jaký je to život, jezdit po divadelních štacích. A já jsem nepoznala nic jiného od dob, kdy jsem byla ještě dítě, takže jsem pořád snila o vlastním domě, kde bych prostě mohla *zastavit*. Kde bych mohla něco rozvíjet, k něčemu patřit."

„No, teď takové místo máte. Když se to tady bude správně řídit, můžete tu mít pěkný život."

„Obávám se, že ne, pane Tuláku. My samy nemůžeme zvládnout práci, jaká je tady zapotřebí. Umím jezdit na koni, tuhle Matty také, ale prostě ani nevíme, co bychom měly dělat."

Poposedl jsem nervózně na židli, vzal do ruky hrnek a zase ho položil. „Víte, paní, kdybyste chtěla, mohl bych se chvíli zdržet. Tedy nějakou dobu tady zůstat a dát vám to tady trochu do pořádku."

„Ano? To byste udělal? Já myslím…"

„Matty," řekla paní Hollyroodová, „nemůžeš po panu Tulákovi žádat, aby na sebe bral takové riziko. Je tady ten příšerný chlap Burrows a také…"

„S ním si nemusíte dělat starosti," řekl jsem. „Ten už vás obtěžovat nebude."

„Jak to můžete tak jistě tvrdit? Je to zlý, krutý člověk, a navíc velice nebezpečný."

„To možná byl, paní, ale teď už nebezpečný není. Zabil jsem ho."

Bylo by slyšet upadnout i špendlík. Ve chvíli ohromeného ticha se zvenčí ozvalo povykování straky a dusání stříbřitého grošáka v prachu.

Paní Hollyroodová na mě zírala. „Říkal jste, že jste ho *zabil*?"

„Ano, paní. Jen jsem tak projížděl městem a zastavil jsem se na skleničku a něco sníst, a on si mě vybral, aby mě otravoval. Chystal se mě zastřelit, paní, protože se mu prostě chtělo někoho zabít. Já sem byl cizinec, no tak…"

„Tulák, který tudy jen projížděl?"

„Ano. Bylo mi vedro, byl jsem utahaný a hladový. Chtěl jsem si jen vypít skleničku, něco sníst, vykoupat se a najít místo na přespání. O žádné potíže jsem nestál, jenže on si o sobě myslel, jaký není velký zlý chlap, a chtěl to taky dokázat."

„Ale mohl vás přece zabít!"

„On tedy ne. Tam, odkud jsem přijel, dostanete za dolar dva takové jako on. Kdyby tihle náfukové seděli pěkně v koutě a byli zticha, nikdo by si jich ani nevšiml. Burrows by opravdu drsnému chlapovi nestál ani za pohled. O velikosti muže rozhoduje, jak velký je kraj, ve kterém žije."

Odložil jsem hrnek na stůl. „Pokud tady mám zůstat, paní, tak abych se radši pustil do práce. Když jsem přijížděl, všiml jsem si polámané brány, která visí jen na jednom pantu."

Vstal jsem od stolu a zeptal se: „Kolik dobytka tu máte, paní? A kolik koní?"

„To opravdu nevím. Pan Phillips si vedl nějaké záznamy. Jestli chcete, mohla bych se…"

„Později, paní."

Vyšel jsem ven do chladného vzduchu. Zvedl jsem oči a přejel pohledem po dlouhém horském hřebenu, na jehož jednom konci se zvedal vrchol porostlý žlutými borovicemi a na druhém končil mocným skaliskem, které osamoceně trčelo nad obzor. Kolem se rozkládal příjemný kus země. Pod horským vrcholem vyrostl pořádný osikový les. Proti mně stála velká stodola, vedle obilnice, a kolem domu vedla cesta, jež pokračovala dolů do údolí. Opravdu pěkný kout, o kterém jsem však pořád vůbec nic nevěděl.

Ze dveří vyšla Matty. „Už je pozdě. McCarron spával tamhle v obilnici. Všimla jsem si, že nemáte žádné přikrývky, a tak…“

„Já už se o sebe postarám, paní. Dělám to tak celý život.“

„Ráno bude připravená snídaně. Přijďte prosím, až vstanete.“

Usmál jsem se. „Paní, já jsem nikdy v životě nespal po rozednění. Většinou jsem vzhůru ještě dlouho před ním.“

„Přijďte, kdy budete chtít,“ opakovala. „Snídaně bude hotová.“

Šel jsem odsedlat grošáka, zavedl jsem ho do ohrady a nasypal mu do vědra trochu kukuřice. Zatímco chroupal, vyhřebelcoval jsem ho. Byl to skvělý kůň a odnesl mě rychle a daleko.

Při hřebelcování jsem přemýšlel. Zdálo se mi očividné, že paní Hollyroodová a Matty mají na krku jistý problém. Vypadalo to, že se je někdo snaží z ranče vystrnadit, ale možná jsem se v tom odhadu unáhlil. Třeba šlo jen o hru náhody, že se McCarron nechal zabít a že další chlap hrozil, že ranč vypálí.

Houston Burrows zjevně vyvolal souboj s McCarronem a zabil ho, ale možná se to stalo jen proto, že Burrows prostě vyhledával maléry. Takový člověk se našel v každém městečku a obyčejně si ke svým provokacím vybíral

cizince, tedy lidi, kteří nežili v okolí, nebo ty, o kterých věděl, že je dokáže zvládnout. Problém s cizinci je v tom, že člověk nikdy netuší, do koho se naváží, a po západních krajích se toulají všelijací muži, třeba jako Chris Madsen, maršál z Oklahomy, který předtím, než odjel do Ameriky, sloužil nějakou dobu ve francouzské cizinecké legii.

Na vnitřní straně vstupních dveří do obilnice visela lampa, a tak jsem ji rozsvítil a rozhlížel se kolem. V jedné polovině stavení byly nastavěné pytle s ovsem a bedna s nevyloupanou kukuřicí, za přepážkou pak stála palanda, vedle ní židle a malý stůl a také stolek s umývadlem. Palanda byla ustlaná po vojensku, s čistým bílým prostěradlem, přikrývkou pevně vypnutou a zasunutou za postranice. Na podomácku vyrobeném věšáku na stěně viselo nějaké oblečení, podlaha byla čistě zametená. Udržovat takový pořádek nebude nic snadného.

Ze sudu přeříznutého na poloviny vznikla jakási vana. Viděl jsem ji stát u jedné stěny obilnice, tak jsem ji vytáhl ven, naplnil ji do poloviny vodou a vykoupal se. Věřte mi, že po dlouhé cestě, kterou jsem měl za sebou, to bylo neuvěřitelně příjemné. Přitom jsem myslel na své dva koně a vybavení, které zůstalo v městečku, odkud mě vyvlekli, aby mě oběsili. Když jsem koně zaváděl do té staré stáje, nikdo mě při tom neviděl, takže je tam ještě nějakou dobu nechají, a moje vybavení třeba ještě ani nenašli. Přesto se mi tam zatím nechtělo vracet a riskovat, že mě budou chtít oběsit podruhé.

Palanda se zdála pohodlná, ale na tom nesešlo – byl jsem tak unavený, že bych se vyspal i na hromadě klád. Než jsem zase otevřel oči, venku už bylo šedivé ráno. Vyhrabal jsem se z postele, oblékl se a pak zase palandu ustlal tak pečlivě, jak jsem ji našel.

V kuchyni se svítilo, ale napřed jsem opatrně obešel ranč, abych si ho prohlédl. Velká stará stodola se v šeru

hrozivě tyčila do výšky. Až bude světlo, měl bych se na ni podívat podrobněji. Když jsem se zastavil u ohrady výběhu, stříbřitý grošák tam přišel za mnou. Opřel jsem se o horní příčku ohrady a mluvil jsem k němu.

„My oba máme špatnou pověst," říkal jsem mu tiše a škrábal ho na krku. „Já jsem si tu svou zasloužil, a tobě ji jen tak přilepili, protože jsi byl po ruce. Až odtud budu odcházet, tak půjdeš se mnou a dál se budeme toulat spolu."

Otočil jsem se, že půjdu do domu, ale zastavil jsem se v půli cesty a přejel si dlaní po bradě. Tři dny staré strniště… Vrátil jsem se dovnitř a oholil se u obdélníkového zrcátka, které bylo na zárubni dveří uchyceno čtyřmi hřebíky. Teprve potom jsem odešel do domu.

Dveře se otevřely okamžitě. „Jdete pozdě," řekla Matty.

„Musel jsem se ještě vrátit a oholit se." Konečky prstů jsem si pohladil bradu. „Venku v kopcích na to člověk snadno zapomene."

„To byste neměl." Dívala se na mě chladně, jako by mě oceňovala. „Vypadáte docela dobře."

Já? Ohromilo mě to a také přivedlo do rozpaků. O svém vzhledu jsem víceméně nikdy neuvažoval tak ani tak.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Tulák*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.